

הנכה השובת מזה שלושה חדשים מול בית ביג'י, מתריע:

אני מפריע -

למצפונכם!

על פרטיו העיקריים, בקצרה. לפני שלוש שנים בדיוק — באמצע ספטמבר 1958 — קיבלתי צו התייצבות מלשכת הגיוס בפתח תקוה. נאמר שם: „לאחר שהועדה הרפואית מצאה אותך כשר

יש כאלה הקוראים את השלט „הרם תרומתך בעין יפה לנכה“ — ומטילים מטבע על כיסא הגלגלים, ומסתלקים ב־ חפז. זה לא יעזור להם. הם ניסו לקנות שקט למצפונם, אבל אני יודע שבשעת לילה תעלה ותצוף מולם התמונה המבישה: בחור צעיר, במדי טר"ש בצה"ל, שוכב ומבי קש תרומה מן העוברים ושבים.

יש בחורות העוברות בשדרה, בדרך לבריכה או לשפת הים. אפילו הן אינן יכולות לעבור חלק. משהו מעכב אותן.

לפעמים עוברים כאן תיירים. הם קוראים מה שכתוב באנגלית. אחד מהם אמר לי: „זה לא נכון! אני לא מאמין שזה יכול לקרות במדינת ישראל!“ אחותי ברכה נתנה לו חומר שהדפסתי באנגלית. הוא לקח את החומר, התיישב על ספסל, ואחרי חצי שעה חזר אלי, כולו מוועז.

לשרות הבטחון, הנני להודיעך כי עליך להתייצב ביום השלישי לנובמבר, בשעה 8, בלשכת הגיוס פתח-תקוה.

נהייתי חייל ככל חיילי צה"ל. בתאריך 2.8.59 חזרתי מתופשה, למחנה. לקחתי טרמפ במכונית צבאית מכפר-סבא עד רמת-גן. ברמת-גן רצה נהג לגשת לקחת קצין מביתו. הוא ביקש ממני שארד מה מכונית ואחכה לו עד שיחזור. ירדתי — ואינני יודע מה קרה.

כשהתעוררתי, מצאתי עצמי בבית-חולים, משותק בחצי גופי השמאלי. הניתוחים ה-

הכי כואב לי לראות את החיילים הנעים צרים לידי. הם כבר מכירים את סיפורי, פחות או יותר. אני רואה אותם שואלים את עצמם: „אם זה יקרה גם לי, האם גם אני אצטרך לשכב בשדרה?“ כמה זה שחה למוראל של חייל — שיחליטו הגדולים.

★ ★ ★ טרמפ לבית-חולים

אני מניח שגם אתם שמעתם על ה- מיקרה שלי. הרשו לי בכל זאת לחזור

פעולת המשטרה

שחיי אה ב־ סופו של דבר לברור פנימי ולנזיפה לשוטרי זניאל זיידה, על שהיכה את הנכה השובת.

רבים שעברתי לא הועילו. להיפך, כעביר כמה שבועות נשארתי רק ידני הימנית בלתי משותקת.

★ ★ ★ העברה בכוח

נה תמונת זוועה מן התקופה היא: בתאריך 2.2.61 הופיעו אצלי במחלקה אולי 24 איש מעובדי המחלקה. לפי החלטתו של רופא המחלקה אמרו להעבירני לבית-חולים נועם, רעננה. לא הסכמתי, מפני שהמקום הוא אך ורק מקום של זקנים העומדים לסיים את חייהם היום ומחר, והעזרה היחידה שמגישים שם, היא כדורי-הרגעה. הרופאים רצו להרים אותי בכוח הזרוע, כשאני צועק ובוכה על נפשי לכל ישליכוני למוסד ההוא.

בנוכחות אבי החליטו להזריק לי זריקת הרדמה ולהעבירני כמת למושב זקנים נועם. בשארית כוחי, שנתר לי בידי הימנית, הגנתי על עצמי, אך הם נתנו הוראה לאחות הראשית להתיישב מולי ולהזריק לי מעל למכנסי, תוך מאבק גופני עם האחיות וה־ סובבים אותה. לבסוף הבינו שלא יצליחו בזאת. לכן הרימוני בכוח על כסא הגלגלים, ועם אבי הסיעו אותנו למוסד נועם. אבל בהגיענו למוסד סירבתי לרדת. גם מנהל המוסד, מצידו, התנגד לקבל אותי באונס. לכן, הסיעו אותנו חזרה למשטרת כפר-סבא בכדי שיפעילו עלי כוח החוק. המשטרה סירבה להתערב, והתקשרו לבית החולים לקבל אותי חזרה. הוחזרתי לבית החולים. רופא המחלקה לא רצה לקבלני. נהג האמבולנס עובדי לנפשי ליד הדר המיון, תחת כיפת השמים בגשם וברוח.

★ ★ ★ פגישה עם ביג'י

ל אותו זמן האמנתי, שאחרי הטיפול הרפואי אחשב לנכה צה"ל ואקבל את המגיע לי. אבל משרד הבטחון קבע שנכותי באה לי ממחלת ילדות. ניסיתי וניסיתי. התחננתי, כתבתי בקי שות. שום דבר לא עזר. עד שהחלטתי לשבות. מאז עברו שלושה חודשים. נפגשתי עם דויד בן-גוריון ארבעה ימים אחרי התחלת השביתה. הוא הסביר לי שיש חוקים ואי-אפשר ליצור תקדימים. בסוף ניתם אותי: „גם אברהם אבינו היה עיוור והוא לא התלונן.“

תקדימים! כמה תקדימים יכולים להיות כאלה! הוא גם אמר לי שהשביתה שלי באה לשרת מפלגה כלשהיא. אני נשבע בכל היקר לי — והיא ידני הימנית — כי שום מפלגה אינה עומדת ולא עומדה מ־ אחורי. סבלי הוא שדחף אותי.

סבלתי — והחלטתי לזכות בהכרה שאני נכה צה"ל. לא פגר המקבץ נדבות וחי על חסדי הזולת. נכה של צה"ל, אשר האומה חייבת לדאוג לו אחרי שקרה לו מה שקרה — בהיותו לובש מדי צה"ל.

בעוד שראשי-הממשלה נהג כאילו הוא מתעלם מנוכחותו של הנכה מול פתח ביתו, לא יכלה רעייתו להבליג. תחילה שלחה לטוילי פירות. מאוחר יותר היתה פוראת אליה את הילדים והנשים שהתקבצו סביב השובת וניסתה לשכנעם כי אינו צודק. בתמונה: שתיים מהנשים ניגשות אל פולה.